

dle spisů vyzval žalující stranu k průkazu dnešní hodnoty válečných půjček) a ježto ani ohledně pohledávky k započtení namítané neměl správný právní názor, trpělo řízení první stolice vadou podle § 496 čis. 3 c. ř. s., pročež právem druhá stolice zrušila napadený rozsudek. I bude doplniti podle § 182 c. ř. s. řízení, pokud jest třeba, by věc po právní stránce posouzena býti mohla s hlediskem soudem třetí stolice právě uvedených.

Čís. 7718.

Urážka (rekursního) soudu výtkou zbytečného protahování věci a působení zbytečných obtíží a nákladů; jest lhostejno, zda pachatel měl urážlivý úmysl a co mu bylo podnětem k činu; porušení povinné úcty nemusí dosahovati stupně urážky na cti.

Uložil-li pořádkovou pokutu soud rekursní, jde další pořad na nejvyšší soud, nikoliv na vrchní zemský soud.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1928, R I 18/28.)

Rekursní soud uložil právním zástupcům pořádkovou pokutu podle § 86 c. ř. s. Důvody: Poukazy z 28. června 1927, 30. září 1927 nařídil rekursní soud prvnímu soudu, by v exekuční věci odstranil celou řadu závad v provedeném dražebním řízení, zejména závad v doručení usnesení napadeného stížností, při čemž projevil názor, že jest zmatečným doručení dlužnici přímo na místě jejího právního zástupce, jenž se již dříve vykázal řádnou plnou mocí, a dal dále prvnímu soudu poukaz k odstranění závad v uspořádání spisů. Na to Dr. B. jako vykázaný plnomocník vymáhající věřitelky a Dr. V. jakožto vykázaný zmocněnec Městské spořitelny v K. učinili, aniž byli k tomu vybídnuti, společné podání, jímž podali zprávu a doklad o splnutí Společenské spořitelny okresu ř-ského s Městskou spořitelnou v K., polemisovali s výtkou rekursního soudu, týkající se zmatečnosti doručení dlužnici, tvrdíce, že doručení straně přímo s obejitím advokáta, vykázaného se její plnou mocí, jest v »procesu exekučním« úplně správným a zákonným předpisům vyhovujícím, a dodali, že předpokládají, že tímto vysvětlením bude připomínkám rekursního soudu vyhověno a že vzhledem k tomu, že stížnost eráru týká se výhradně zamítnutého přikázání částky z dávky z majetku a nikoli snad nějakých formálních vad v doručování neb neúplného snad uspořádání spisů žádají, by byly spisy co nejdříve předloženy rekursnímu soudu ke konečnému rozhodnutí o stížnosti, by rozvrhové usnesení konečně jednou nabylo právní moci, a aby jim nebyly zbytečným protahováním této věci způsobovány nejen zbytečné potíže a náklady, nýbrž i materiální škoda. Poněvadž v tomto podání v celé jeho souvislosti jeví se zřejmé porušení povinné úcty urážlivými narážkami na obsah poukazů rekursního soudu, byla právním zástupcům, kteří sami citované prohlášení podepsali, uložena pořádková pokuta podle §§ 86 a 220 c. ř. s.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursům Dr. B-a a Dr. V-a.

D ů v o d y:

Jest přisvědčiti rekursnímu soudu, že stěžovatelé porušili obsahem poslední věty svého podání ze dne 2. listopadu 1927 povinnou úctu k soudu urážlivými narážkami, neboť nelze obsahu této věty ve spojení s předcházející polemikou rozuměti jinak, než že stěžovatelé činí rekursnímu soudu výtku zbytečného protahování věci a působení zbytečných obtíží a nákladů. Jest lhostejno, zda stěžovatelé měli urážlivý úmysl a co jim bylo podnětem k tomuto podání, neboť, domnívali-li se, že jsou tu neodůvodněné průtahy, mohli se domáhati nápravy příslušnou cestou (§ 78 org. zák.) a porušení povinné úcty nemusí dosahovati stupně trestného činu proti bezpečnosti cti. Dodati sluší, že pořádkovou pokutu uložil zemský civilní soud jako soud rekursní, takže další pořad jde podle § 3 j. n. na nejvyšší soud a nikoli na vrchní zemský soud, jak jest uvedeno v rekursu Dra V-a.

Čís. 7719.

Obchodní pomocníci (zákon ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.).

Zavázal-li se obchodní pomocník, že pro případ vystoupení ze služby (nenastoupení služby) zaplatí zaměstnavateli pevně smlouvenou náhradu, jde o smluvní pokutu, náležející k nárokům zaměstnavatele proti zaměstnanci podle § 31, třetí odstavec zákona. I v tomto případě dlužno nárok uplatniti v propadné lhůtě § 34 zák., k níž dlužno přihlížeti z úřadu.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1928, Rv I 578/27.)

Žalující firma, továrna na sukna, domáhala se na žalovaném vzorkaři 30.000 Kč, k jichž zaplacení se žalovaný zavázal pro případ svého vystoupení ze služby po případě nenastoupení služby. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. D ů v o d y: Ze smluvní listiny ze dne 8. srpna 1925 vyplývá, že žalovaný měl ve službách žalující strany sestavovati vzorky a že měl v případě nemoci nebo jiného zaneprázdnění zastupovati ředitele závodu žalující firmy. Jde tudíž o služby žalovaného v podniku žalující strany vyššího druhu, a tu služební poměr mezi stranami, upraven jest podle čl. I. a § 1 zákona ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák. Jde o smlouvenou konvencionelní pokutu pro případ nenastoupení služby žalovaným. A nesporno jest, že žalovaný službu dne 1. října 1925, jak bylo ujednáno, nenastoupil a že žaloba o smlouvenou konvencionelní pokutu pro nenastoupení služby podaná byla podána dne 9. července 1926. Podle § 31 poslední odstavec cit. zákona jest zaměstnavatel oprávněn domáhati se náhrady pro nenastoupení služby na tom, kdo nedostal služebnímu závazku. Podle § 34 cit. zákona musí se to státi v době šesti měsíců, kdy služba měla býti nastoupena. To se v souzeném případě nestalo a nelze tudíž žalobní nárok uplatňovati po lhůtě § 34 cit. zákona. Žalující strana tvrdí, že tu jde o nárok na smluvní pokutu ve smyslu § 1336 obč. zák. a že ustano-